

Niniejszy tekst jest własnością intelektualną autora.
W celu jego wykorzystania należy się z nim skontaktować.

Anna Zhezlova

**„PRZYGODY PETRY GYNT,
STAREJ PANNY Z WYBORU”**

Dwuaktowa awangardowa tragikomedia

PRZYGODY PETRY GYNT, STAREJ PANNY Z WYBORU

Dwuaktowa awangardowa tragikomedial

OSOBY:

Petra Gynt, dwudziestopięcioletnia marzycielska kobieta dramaturg.

Ose, jej matka, wdowa w podeszłym wieku.

Ingrida, pusta wiejska dziewczyna.

Mas Mon, jej narzeczony, chamski marynarz.

Kari, pedantyczna sąsiadka Ose, matka Ingridy.

Solwejga, młoda malarka, emigrantka.

Trzy rozpustne karczmarki.

Dziewczyna w Zieleni, sztywna arystokratka.

Król Trolli, jej ojciec, stary hipokryta.

Mr. Cotton, Monsieur Ballon, Herr von Eberkopf, Herr Trumpeterstrole, zamożni wielbiciel Petry, goście na jej statku.

Anitra, chciwa córka cypryjskiego bogacza.

Odlewacz Guzików, uosobienie pośmiertnej zemsty.

Goście na ślubie, trolle, kapitan i ochroniarze na statku, odaliski.

Akt I zaczyna się podniesieniem kurtyny i melodią „Poranek” Edwarda Griega, która zanika z początkiem dialogu.

Odsłona 1. XXI wiek. Norweska wioska. Łąka przed domem Gyntów.

Scena 1. **Petra**, szatynka średniego wzrostu i budowy, ubrana jako hipsterka z torbą na ramieniu, po drodze do domu spotyka swoją matkę, nędznie ubraną, **Ose**.

Ose

(srogo)

Byłaś w mieście?

Petra

(bez emocji)

Właśnie stamtąd.

Ose

(z gorzkim uśmiechem)

Coś sprzedawałaś?

Petra

(po kilku sekundach namysłu)

Miałam dziś podpisać kontrakt

Na inscenizację sztuki, gdyby...

Ose

(podejrzliwie)

Gdyby co?

Petra

(zrozpaczona)

Gdybym nagle nie została

W lesie zaatakowana!

Ose

(robi wielkie oczy)

Boże, córko!

(przestraszona)

Jesteś cała?

Petra

(odwraca się udając płacz)

Tak, niestety...

Rękopisy mi skradziono!

Ose

(wznosząc ręce w oburzeniu)

Znowu kłamiesz, Petro Gynt!

Petra

(obrażona)

Jak Ty możesz?

Ose

(szyderczo)

Komu w świecie Twoje brednie są potrzebne?

(potrząsając głową)

Nie masz kropli Ty litości

‘ni dla matki, ‘ni dla ojca!

Petra

(twardo)

Ojciec wcale nie był świętym.

Przepił cały nasz majątek!

Ose

(oburzona)

Jak śmiesz! Johan dał Ci życie.

Petra

(cynicznie)

Z takim życiem lepiej umrzeć.

Ose

(aktywnie gestykulując)

Jesteś sama temu winna!

Nie pracujesz, ja Cię karmię...

Muszę sprzątać u bogaczy!

Petra

(ze znużeniem)

Mamo, jestem dramaturgiem.

Ose

(z gorzka ironią)

Już słyszałam.

Czemu tedy

Nie kupują Twych dramatów?

Petra

(ufnie)

Tworzę w stylu awangardy!

Ose

(zbulwersowana)

Córko, co to za przekleństwa?

Petra

(pogardliwie)

Jasne. Nie masz wykształcenia,

Choć mówiłaś że posiadasz.

Wiem, kto mnie nauczył kłamstwa...

Ose

(tłumacząc się)

W nasze czasy nie istniała

Żadna awa... an... cholera!

Petra

(wesolo)

Proste słowo – awangarda.

Do niej, wiesz, należy przyszłość.

Ose

(srogo)

A co teraz? Zdechnąć z głodu?

Petra

(marzycielsko)

Czas mój dopiero nastąpi.

Kiedyś, mamó, nas wysławię.

Ose

(cynicznie)

Prędeż mnie do grobu wpędzisz.

Petro! Jesteś już dorosłą...

Prawdę mówiąc, starą panną.

A Ingrida, córka Kari,

Dziś wychodzi za Mas Mona!

Petra

(obojętnie)

Mam to generalnie... w nosie.

(kieruje w stronę chatki w głębi sceny)

Idę sobie dalej tworzyć,
Póki Pegaz nie uleciał.

Ose

(ze współczuciem)

Tylko Pegaz nam pozostał,
Nikt faceta Ci nie zwróci.

Petra

(z pogardą)

Tego chama i wieśniaka?
On pasuje do Ingridy,
Która jeszcze w podstawówce
Ubierała się jak dziwka.

Ose

(zwycięsko)

Jeśli chodzi o Mas Mona,
Zamożnego marynarza,
Prosił mnie o Twoją rękę
W zeszłym roku.

Petra

(wygląda zza drzwi w oszołomieniu)

Jak to, mamó?
I dlaczego o tym nie wiem?

Ose

(wzruszając ramionami)

Odmówiłam, bo nie chciałam
Robić z siebie pośmiewiska,
Przecież wtedy moja córka
Nazywała go palantem
I groziła mu – o rety!
Odciać... wiesz co, gdy przystąpi.

Petra

(cynicznie)

Biedny Mas Mon...

Ose

(zwycięsko)

Lecz Ingrida jest łagodna i uczciwa,
Już od lat pracuje w szkole...

Petra

(z krzywym uśmiechem znika w chatce)

Ale wielkie osiągnięcie...

Ose

(grozi palcem)

Ty, leniwa marzycielko,
Weź się przyznaj do porażki!
Może, w końcu się nawrócisz,
Chociaż... w cuda już nie wierzę.

Petra

(wysuwa się zza drzwi)

Wiesz co, mamó? Zaraz jadę.

Ose

(zmęczona)

Dokąd jeszcze?

Petra

(z chatki)

Do kościoła.

Ose

(podnosi ręce do góry)

Czyżbyś, Panie, mnie usłyszał?!

Petra

(w drzwiach, odmachuje ręką)

Nie, nie po to. Czas położyć
Koniec wszystkim waszym kpinom.

Ose

(grożąc palcem, podchodzi do niej)

Nie wiem, co tam wymyśliłaś,
Ale nie pozwolę na to!

Petra

(skinięciem ręki prosi matkę wejść)

Myślisz, przegapiłam szansę?

(wychodzi i zamyka Ose w chatce)

No to patrz, jak Masa Mona

Albo... nawet Twą Ingridę

Petra Gynt z wesela porwie!

Ose

(z chatki, załamana)

Za co mnie ta kara boska?

Idź, wyrzutku, mam nadzieję,

Że dostaniesz kociej mordy!

Petra

(dumnie)

Jestem Petrą – jestem skałą,

I nie boję się niczego!

Ose

(głośnie puka w drzwi)

Otwórz! Wypuść mnie natychmiast!

Petra

(z szelmowskim uśmiechem)

Odpoczywaj, droga mamo.

(ucieka; kurtyna opada).

Odslona 2/Scena 2. *Podnosi się kurtyna z początkiem organowej wersji „Marszu Weselnego” Mendelssohna w tle, która nagle się urywa, gdy wchodzi Petra. Ławki jak w kościele luteranckim. Na ławkach siedzą goście, młodzi chłopaki i dziewczyny, wśród nich Solwejga, zgrabna blondynka, ze sztalugą i farbami, wystającymi z jej plecaka. W prawym kącie proscenium Mas Mon, gruby chłopak, ubrany jako pan młody, zerka na zegarek i ociera pot z czoła. Wraz z pojawieniem Petry, goście (oprócz Solwejgi) zaczynają się śmiać i gwizdać.*

Pierwszy družba

(wesolo)

Patrzcie, kogo diabeł przyniósł!

Pierwsza druhna

(z pogardą)

Petra, wiejska celebrytka,

Znana z bredni i żółtaczki!

Drugi družba

(pokazuje na niej palcem)

Nasza cnotka-niewydymka!

Druga druhna

(podchodzi i staje przed nią)

Pragniesz zepsuć nam wesele?

Petra

(odpycha ją, druhna się chowa, goście przestają się śmiać)

Miło mi was wszystkich widzieć,

Lecz tu przyszedłam do Mas Mona.

Solwejga

(podchodzi do Petry, łaskawa)

Witaj, Petro. Masz chwileczkę?

Petra

(z krzywym uśmiechem)

Kim Ty, do cholery, jesteś?

I skąd, u cholery, znasz mnie?

Solwejga

(szczerze)

Ja Solwejga, emigrantka.

A o Tobie... wszyscy mówią.

Petra

(obojętnie)

Wiem, że jestem tutaj sławna,

Lecz nie trać mojego czasu

(kieruję w stronę Masa Mona, który stoi zamyślony).

Solwejga

(idzie za nią)

Nie rozumiesz, żadnym plotkom

Ja nie wierzę... I podziwiam

Talent twój dramaturgiczny.

Sama jestem, wiesz, malarką,

Żyję tylko dla twórczości,

Zostać chcę Twą przyjaciółką!

(podaje jej rękę)

Petra

(ignoruje ten gest, twardo)

Hipokrytko ze sztalugą!

Może, cała wieś uważa

Petrę Gynt za idiotkę,

Jednak nie do końca jestem!

(podchodzi do Mas Mona).

Mas Mon

(z pogardą do Solwejgi)

Spadaj, uchodźczyni! *(Solwejga smutna ucieka).*

(wyciąga ręce, wesoło)

Petro!

Cieszę się, że tutaj jesteś.

Chciałem prosić Cię o pomoc.

Petra

(z fałszywym uśmiechem)

Ale chętnie! Właśnie przyszłam,

By pozdrowić nowożeńców

Oraz z Tobą się pogodzić.

Mas Mon

(bierze ją pod rękę)

Chodźmy sobie do przedsionka.

(prowadzi do lewego kąta proscenium.

Goście uchodzą, unosząc ze sobą ławki).

Scena 3. Petra i Mas Mon sami.

Petra

(poważnie)

Słucham Cię jak najuważniej.

Mas Mon

(żartobliwie)

Znasz się pewnie na wariactwach...

Petra

(klepie go po ramieniu)

Kumplu! Jestem zawodowcem!

Mas Mon

(na ucho, ale głośno, z rozpaczą)

Naręczona ma, Ingrida,
Nagle w domu się zamknęła,
Nie wiem, jaki szlag ją trafił,
Rozmyśliła się!

Petra

(patetycznie)

O Jezu...

Ale jesteś tak przystojny!

Taki mądry i zamożny!

To chyba... Schizofrenia.

Mas Mon

(przytakuje)

Wszyscy mówią – oszalała!

(z nadzieją)

Może, jednak, ślubnej nocy

Boi się mój baraneczek?

Petra

(na ucho, ale głośno)

Twój baranek jeszcze w szkole

Został owcą.

Mas Mon

(z rozpaczą)

Co mam robić?

Petra

(stanowczo)

Cóż, ja mogę ją przekonać.

Mas Mon

(pochlebnie)

Oddam wszystko, o co prosisz

W zamian.

Petra

(zdziwiona)

Kochasz ją tak mocno?

Man Mon

(zanosi się od śmiechu)

Matko!

Co za bzdury! Marynarzem

Jestem ja, i jest jej ojciec...

Teraz kumasz?

Petra

(z krzywym uśmiechem)

Jak najbardziej...

(po kilku sekundach namysłu)

Chcę Twą łódkę motorową!

Mas Mon

(zdecydowanie)

Masz ją! Oto od niej klucze.

(dostaje z kieszeni klucze i rzuca Petrze, ona łapie)

Petra

(dumnie)

Petra z kluczem... Wow!

Idę.

(Mas Mon klepie ją po pośladkach).

Petra

(uderza go w twarz tak, że traci przytomność)

Wkrótce będziesz miał Ingridę!

(odchodzi, Mas Mon leży plackiem, kurtyna opada).

Odłona 3/Scena 4. *Podnosi się kurtyna pod piosenkę Aleksandra Rybaka „Fairytale”. Panorama od strony rzeki. Petra przy sterze łodzi motorowej, obok niej Ingrida, szerokobiodra rudowłosa dziewczyna w sukni ślubnej z długim welonem. Panna młoda szczęśliwa tańczy w rytm muzyki, Petra kiwa głową z szelmowskim uśmiechem. Muzyka zanika z początkiem dialogu.*

Ingrida

(mile zaskoczona)

Znaczy, sam Ci to powiedział?

Petra

(bajecznym tonem)

Owszem. Jest zauroczony.

Mówił, miejsce tej bogini

W wyższych sferach, a nie na wsi.

Ingrida

(skacze z radości i klaska)

Ach! Spełniło się marzenie!

Jestem przeznaczona księciu!

Od małego byłam grzeczną,

Dobrze się uczyłam w szkole,

Jestem godna tego szczęścia!

Petra

(ironicznie)

A Mas Mon?

Ingrida

(obojętnie wzrusza ramionami)

Zapomnij o nim.

Po co mi ten wiejski prostak?

Mnie nie bawią jego grosze,

Będę żoną rock gwiazdora!

Petra z wysuniętym językiem pokazuje „rogi”. Ingrida tuli ją i zaczyna całować.

Moja droga przyjaciółko,
Jestem Ci do grobu wdzięczna!
Wiedźże, nigdy nie myślałam
Źle o Tobie, tak jak inni!
Bałam się po prostu zniszczyć
Reputację...

Petra

(wrywa się z obrzydzeniem)

Nie szkodzi.

Ingrida

(podejrzliwie)

Ale Petro, nie rozumiem...

Skoro słynnych znasz muzyków,

Pływasz łódką motorową,

Czemu w szmatę się ubierasz

I wciąż mieszkasz na wsi?

Petra śmieje się, Ingrida staje się wściekła.

Kurde!

Jest to łódka Masa Mona!

Petra kiwa głową.

Ach Ty, kłamco!

Rzuca się na Petrę, ale Petra unika ciosu.

Wysadź mnie natychmiast, chora!

Petra

(wyrzucając Ingridę za burtę)

Mam nadzieję, umiesz pływać!

Ingrida
(groźnie)
Jesteś trupem!

Petra
(ironicznie)
No, uważaj!
To nie ja tu w rzece tonę.

Ingrida
(przestraszona)
Pomóż! Podaj rękę! Błagam!

Petra
(z pogardą)
Niech Mas Mon Cię uratuje.
Wy jesteście siebie warci.
(odpływa, *Ingrida wrzeszczy, kurtyna opada*).

Odslona 4/Scena 5. *Podnosi się kurtyna pod piosenkę Rasmus „In the Shadows”. Krajobraz wsi. Gwałt. Mas Mon warczy jak pies. **Kari**, niska kobieta, ubrana jako nauczycielka ze starej szkoły, szlocha. Wieśniacy otaczają Ose, ale boją się do niej przystąpić, więc po prostu robią hałas. Piosenka zanika z początkiem repliki Kari.*

Kari
(ryczy)
Moja córka zniesławiona!

Mas Mon
(wściekły)
Moja łódka ukradziona!

Ose
(chwytając się za głowę)
Biada mi! Dlaczego żyję?

Mas Mon
(groźnie)
Cię nie dotknę, stara wiedźmo!
Wiem, że z piekła jesteś rodem,
Choć wyglądasz jak sawantka!
Boję się o swoje życie...

Ose
(cynicznie)
I bogactwo... Próżny bałwan!

Kari
(przez łzy)
Miałam Cię za przyjaciółkę!
Porodziłaś bałamutkę!

Potwór! Wstyd na całe miasto!

Ose

(spokojnie, z pogardą)

To nie miasto, tylko wioska.

Nie udawaj purytanki.

Zapomniałaś już, jak męża

Tyś zdradziła z budowniczym?

Wieśniacy się śmieją. Zawstydzona Kari ucieka.

(krzyczy za nią)

A Ingridzie nic nie będzie,

Przecież to, czym jest, nie tonie.

Śmiech.

Mas Mon

(przystępując do Ose, gniewnie)

To zabawne, stara krowo,

Ale kto mi łódź powróci?

Ose

(ironicznie)

Znam o Tobie również, synku,

Ciekawostkę...

Mas Mon

(przestraszony)

Milcz, na Boga!

(patetycznie) Daję słowo

W obecności wszystkich krewnych,

Iż nie będę szukał Petry,

Choć na karę zasługuje.

Ale nigdy niech nie wraca,

Bo, przysięgam, pożałuje!

Odchodzi, za nim reszta wieśniaków ze zgiełkiem: „Precz!”

Scena 6. *Ose załamana siada na wielki pniak i zaczyna szlochać. Bezgłośnie na scenę wychodzi Solwejga i przytula ją. Ose przesuwa się, by malarka usiadła się obok.*

Ose

(bezradnie)

Zabierz duszę mę, aniele.

Już nie widzę w życiu sensu.

Tylko córkę nie zostawiaj,

Oby w grzechu nie zginęła.

Solwejga

(siada obok; łagodnie)

Będzie Pani żyła długo

I szczęśliwie.

(Ose uśmiecha się gorzko)

A za Petrą na kraj świata

Pójdę, by doznała troski

I została zrozumiana.

Ose

(potrząsa głową)

Oj, nie żartuj ze mnie, dziewczę...

Nie rozszarpuj mego serca.

Petra Gynt to Boża kara,

Choć nie wiem za jakie grzechy.

Solwejga

(szczerze)

Lubię ją! Jak Boga kocham!

Gdybym mogła być jej siostrą,

Przyjaciółką i współpracą,

Oddałabym za to życie!

Ose

(zdziwiona)

Nie wiedziałam, że mam córkę

Ktoś w ogóle może kochać.

Była jak ta zakonnica

Od małego. Lecz maszynka

Do pisania jej towarzyszyła

Zawsze. Nie dostałam od niej

Nigdy ani wsparcia, 'ni pomocy.

Miała w głowie tylko książki

I swe własne brednie wierszem.

Solwejga

(pokazuje Ose sztalugę, płótno i farby)

Ja akurat to rozumiem!

Świat mój cały – w tych obrazach.

Urodziłam się malarką,

I malarką wolę umrzeć!

Ose

(kiwa głową)

Moja Petra ma tak samo

I tak samo zawsze mówi.

Solwejga

(bierze jej za rękę)

Niech się pani nie przejmuje,

Talent Petry jest od Boga,

A On nigdy nie opuszcza
Poprzez niego obdarzonych.
Petra Gynt zostanie wielkim
Dramaturgiem.

Ose

(wzdycha)

Oby, oby!

Szkoda mi tych obdarzonych,
Bo nie mają w życiu szczęścia.

Solwejga

(spokojnie)

Pani ma na myśli męża?

Jest to szczęście prymitywne.

W całym świecie, jak w tej wiosce

Sukces ma przeciętność. Petra

Jest inteligentna, zdolna,

Ma prawdziwe w sobie piękno,

Zawsze była tylko sobą.

A mężczyźni? Wolą lalki

Z sylikonu lub okrutne

Drapieżnice... To zależy

Od kompleksu. Nikt na świecie

Nie jest wart Gyntówny.

Ose

(smutnie)

Czeka

Na mę córkę lecz samotność.

Solwejga

(radośnie)

Skądże, pani!

Będę przy niej zawsze, wszędzie

Jako anioł stróż wcielony.

Będę dzielić ból i radość

Z Petrą.

Ose

(obejmuje ją)

Bądź błogosławiona!

Skądże przyszaś, zbawicielko?

Solwejga

(spokojnie)

Nie ma dziś znaczenia, pani.

Porzuciłam świat mi obcy,

By odnaleźć bratnią duszę

I w pokoju razem tworzyć.

Ose

(nagle cofa się)

Petra kłamie. Co Ty na to?

Solwejga

(spokojnie)

To jedyna broń artysty

Przeciw machinacjom świata –

Wyobraźnia i natchnienie.

Ose

(przez łzy radości)

Ufam Tobie i powierzam

Córkę mą jedyną. *(obejmują się)*.

Solwejga

(uśmiechnięta)

Dzięki.

Nigdy pani nie zawiodę,

Życie Petry teraz moim.

Kurtyna opada.

Odsłona 5/Scena 7. *Podnosi się kurtyna pod piosenkę A-ha „Take on Me”. Petra wychodzi z łodzi na brzeg i spostrzega przed sobą karcznię z wywieszką „Mordownia”. Na werandzie przy nakrytym stole siedzą **trzy karczmarki**, wulgarne kobiety po 40-tce, i palą. Muzyka zanika z początkiem pierwszej repliki.*

Pierwsza karczmarka

(sposstrzegając Petrę, z pogardą)

Co za strach na wróble?

Druga karczmarka

(z krzywym uśmiechem)

Helgo,

Bądź z nią miła, może dziewczka

Ma pieniądze.

Trzecia karczmarka

(narzeka)

Przez Twój temperament, Helgo,

Nikt już do nas nie przychodzi.

Druga karczmarka

(z rozpaczą)

Jasna rzecz, zbankrutujemy.

Pierwsza karczmarka

(do koleżanek)

Cicho, lafiryndy!

(do Petry z fałszywą uczciwością)

Witaj
W naszej karczmie, drogi gościu.

Petra
(wesolo macha ręką)
Hej, cioteczki!
Jestem głodna i zmęczona.

Pierwsza karczmarka
(oburzona)
Hej, cioteczki?!
Na co sobie Ty pozwalasz,
Cudzoziemko?

Druga karczmarka
(z pogardą)
Cudzoziemka?! To wieśniara.

Trzecia karczmarka
(pokazuje palcem)
I ubrana w jakąś szmatę.

Petra
(twardo)
Nie wiedziałam, że Victoria
Beckham produkuje szmatę.

Trzy karczmarki
(zaskoczone)
Beckham?!

Petra
(obraca się na 360 st)
To kolekcja najnowsza
W stylu hipster.

Trzy karczmarki
(zachwycone)
Jak cholera!

Pierwsza karczmarka
(gościnnie, zapraszając na werandę)
Zapraszamy. Jestem Helgą.

Druga karczmarka
(słodko)
Ina.

Trzecia karczmarka
(klaska rżęsami)
Karolina.

Petra

(uczciwie)

Miło mi. Przed Wami Petra.

Petra Astrid Frederika

Gynt, hrabina joteborska.

Trzy karczmarki w szoku, robią niezgrabny głęboki ukłon. Wszyscy siadają do stołu.

Pierwsza karczmarka

(już śmielej)

Myśmy też nie karczmarkami

Urodziły się. Prawnikiem

Byłam kiedyś, przed małżeństwem.

W mieście miałam własną firmę

Turystyczną. Lecz straciłam

Wszystko dzięki małżonkowi,

Oby zdechł!

Petra

(ze współczuciem)

Co się zdarzyło?

Pierwsza karczmarka

(oburzona)

Raczej spytaj jak przeżyłam.

Mikael mnie w nałóg wpędził

I zaprosił policjantów

Gdy paliłam moje ziółka.

Petra ledwo powstrzymuje śmiech.

Po więzieniu więc musiałam

Tutaj draniów obsługiwać.

(proponuje Petrze trawę)

Ty nie palisz?

Petra

(ukrywając obrzydzenie)

Nie, dziękuję.

Druga karczmarka

(skarżąc się)

Jestem rodem z greckiej wyspy

Krety. Ślepo pokochałam

Turka, który mnie oszukał

Jak kretynkę. Nie słuchałam

Wtedy żadnych ja ostrzeżeń

Od rodziny. Jednak później

Zaprowadził do naszego

Domu dwie kochanki.

A mnie, biedną, stąd wyrzucił.

W obcym kraju, bez pieniędzy
Miałam udać się do karczmy.
*(proponuje Pietrze wódkę, Petra potrząsa, i druga karczmarka wypija swoją czarę
jednym haustem).*

Trzecia karczmarka

(tajemniczo)

Wysłałam za męża za starego
Dyrygenta. Był bogaty,
Całkiem hojny i przystojny
Nawet. Śniło się wdowieństwo
Razem z jego pysznym kontem.
Ale moim wbrew marzeniom
Stary piernik oddał duszę
W moim łóżku. Jego córki,
Nastoletnie ladacznicze,
Powiedziały szeryfowi,
Że to ja zabiłam męża.
Nie skończyłam tak jak Helga
Tylko dzięki swoim wdziękom
I głupocie legawego.
(siada obok Petry i głaska po ramieniu)
Odtąd mamy dość facetów.

Petra

(cofa się)

Przykro mi, że tak się stało.
Ale w czym ja mogę pomóc?

Pierwsza karczmarka

(siada obok Petry z drugiej strony)

Tyś bogata jak sto diabłów.

Trzecia karczmarka

(podsuwa się bliżej)

Tyś młodziutka jak Juwenta.

Druga karczmarka

(zrzuca wszystko ze stołu i kładzie się na niego)

Nie porzucisz nas, jak facet.

Pierwsza karczmarka

(twardo)

Póki śmierć nas nie rozłączy!

Petra

(w szoku)

Już Was wszystkie bardzo kocham!

Druga karczmarka

(słodko)

To już inna sprawa.

Karczmarki zaczynają tulić się do Petry i ją całować.

Petra

(wrywa się i wstaje zza stołu)

Dosyć!

Pierwsza karczmarka

(oburzona)

Co?

Petra

(przestraszona)

Mam na myśli jestem głodna,

I chcę najpierw się odświeżyć.

Chodźcie póki co na górę,

Zaraz do Was też dołączę.

(podnosi z ziemi owoce i udaje że je)

Proszę!

Pierwsza karczmarka

(kiwa głową; do Iny i Karoliny)

Dobra. Chodźmy, laski.

(znikają w karczmie).

Petra

(rzuca do swojej torby kilka owoców)

Dzięki Bogu, jestem wolna.

(ucieka do łodzi, kurtyna opada).

Odśłona 6/Scena 8. *Podnosi się kurtyna pod plask fal oraz dźwięk maszyny do pisania. Krajobraz rzeki. Zachmurzenie. Petra Gynt płynie łodzią motorową. Lewą ręką ona steruje łodzią, a prawą drukuje coś na maszynie do pisania.*

Petra

(nagle przestaje i zanosi się od śmiechu)

Pragmatycy! Ale bajer!

Nie wierzycie w nic?! Niczemu,

I nikomu nie ufacie?! To dlaczego

Romantyczka i wieśniara Petra Gynt

Was owinęła wokół palca wszystkich?

Błyskawica. Grzmot. Nagle zaczyna mocno padać. W tle zaczyna grać elektro wersja melodii „W Grocie Króla Gór” Edwarda Griega.

(zszokowana)

Psiakrew!

Tylko burzy brakowało!

(patrzy wokół siebie)
Ale mgła! Nie widać brzegu!
(wyczerpuje wodę)
Łódkę atakują fale!
(przestraszona)
Przebóg! Jak mam teraz zginać,
Gdyż dramatu nie skończyłam?

Łódź się przewraca, światło gaśnie, muzyka gra mocniej.

Odsłona 7/Scena 9. *Zanim scena się rozjaśnia, słyszy się zgiełk trolli. Panorama podwodnego palacu. W głębi sceny na tronie siedzie **Król Trolli** – zwalisty mężczyzna średniego wieku ubrany jako marynarz. Na podłokietniku tronu siedzi **Dziewczyna w Zieleni** – chuda długowłosa brunetka w zielonej sukni, zakrytej od stóp do głowy. Na proscenium leży nieprzytomna Petra z torbą obok. Wokół Petry wesoło skaczą trolle – młodzi chłopcy z dużymi elfickimi uszami ubrani jako członkowie popowego boysbandu. Muzyka zanika z początkiem pierwszej repliki.*

Pierwszy troll
(zacierając ręce)
Czeka na nas pyszny obiad!

Drugi troll
(podnosząc brwi)
Ale jest tak ładna!

Trzeci troll
(z krzywym uśmiechem)
Dobra! No a potem – pyszny obiad.

Trolle chichoczą.

Król Trolli
(gniewnie)
Cisza!
(pokazuje palcem na Petrę)
To nie Wasza zdobycz,
Lecz zabawka dla mej córki!
Uważajcie na języki
W obecności młodej lady!
(obejmuje Dziewczynę w Zieleni)

Przestraszeni trolle rozpraszają się po scenie.

Dziewczyna w Zieleni
(podekscytowana)
Tata dał mi lalkę!
Dzięki, tatuś!
(całuje go w policzek)
To najlepszy prezent,
Jaki kiedykolwiek miałam!

(biegnie do Petry)

Król Trolli

(troskliwie)

Po zabawie umyj rączki!

(cicho)

Córki Ewy często łapią

Różne złe choroby...

Dziewczyna w Zieleni

(głaska Petrę jak kota)

Będiesz moją młodszą siostrą

I księżniczką państw podwodnych.

(tuli ją do siebie)

Zawsze chciałam mieć kumpelę,

Bo ci dranie *(pokazuje na trolli)*

Mnie nie lubią!

Pierwszy Troll

(narzeka)

Nie lubimy, boś natrętna.

Drugi Troll

(chichocze)

I koścista jak skeleton.

Dziewczyna w Zieleni rzuca w nich torbę Petry.

Petra

(odzyskuje przytomność)

Gdzie ja jestem? Czyżby w piekle?

(wrywa się z rąk Dziewczyny w Zieleni i wstaje)

Król Trolli

(uśmiecha się)

Prawie. Dzięki za komplement.

Dziewczyna w Zieleni

(rozczarowana)

To Ty żyjesz? Ja w to nie gram...

Król Trolli

(wstaje z tronu, wyjmuje nóż z kieszeni i kieruje do Petry)

Cóż, możemy to poprawić...

Petra

(przestraszona)

Stójcie! Najpierw się poznamy.

Król Trolli

(obojętnie)

Po co?

Petra

(poważnie)

By napisać na nagrobku

Moje imię prawidłowo.

Dziewczyna w Zieleni

(uśmiecha się)

Jesteś dobrym dialektykiem.

(do ojca) Zostaw ją.

Król Trolli

(do córki)

Jak sobie życzysz,

Obyś tylko nie płakała.

Petra

(poważnie)

Jestem Petrą Hildegardą Ingeborgą

Gynt, hrabiną joteboską.

Trolle

(zachwyceni)

Ale kurde!

Król Trolli

(do nich, gniewnie)

Nie przeklinać w moim domu!

(cicho)

Choć to samo pomyślałem.

(uczciwie do Petry)

Cóż, jaśnie wielmożna pani,

Witam ciepło w mym królestwie.

Jestem władcą wszystkich trolli,

Gnomów, skrzatów i czarownic.

(podaje jej rękę)

Petra

(ściska mu dłoń, i od razu wyjmuję rękę z obrzydzeniem)

Miło mi.

(do Dziewczyny z Zieleni)

A Tyś królewna, prawda?

Dziewczyna w Zieleni

(dumnie)

Owszem.

Petra

(ironicznie)

Gdzież Twój książę?

Dziewczyna w Zieleni

(zawstydzona)

Nie ma godnych.

Król Trolli

(srogo)

I nie będzie.

Najpierw studia i praca,

Potem głupstwa.

Petra

(szokowana)

Miłość i rodzina – głupstwem?

Dziewczyna w Zieleni

(kiwa głową)

To są baśnie babci gąski.

Każdy własną ma chimerę –

Boga, miłość lub Świętego

Mikołaja... Ja nie igram

Od małego w takie klocki.

Wierzę tylko w rzeczywistość.

Król Trolli

(dumny)

Moja krew!

Petra

(stanowczo)

To idiotyzm.

Król Trolli, Dziewczyna w Zieleni, Trolle

(oburzeni)

Co???

Petra

(uprzejmie do Dziewczyny w Zieleni)

Nie byłam nieprzytomna,

Lecz słyszałam jak gadałaś

Z poddanymi na mój temat.

Chciałaś zrobić ze mnie lalkę,

By uniknąć samotności.

Wszak ci słodcy przystojniacy

(pokazuje na trolli)

Nie nadają się do ślubu!

Pierwszy troll

(oburzony)

Nadajemy, tylko z inną.

Dziewczyna w Zieleni

(ze złością)

Dosyć! Bo zostaniesz lanczem
Dla tych słodkich przystojniaków.

Trolle oblizują się.

Petra

(ironicznie)

Najpierw nazywałaś siostrą,
Chwilę później wolisz oddać
Mnie na pokarm?

Dziewczyna w Zieleni

(oburzona)

Twoja wina.

Petra

(wzrusza ramionami)

Jednak, wiesz, to nic dziwnego.
Ludzie też tak postępują.

Król Trolli

(groźnie do Petry)

Córko Ewy, czy wiesz w ogóle
Czym się różni człek od trolla?

Petra

(twardo)

Moja matka ma na imię Ose.
A pytanie głupie, przecież
Tak naprawdę niczym wcale.
Większość ludzi, tak jak trolle –
Hipokryci i nudziarze.

Król Trolli, Dziewczyna w Zieleni i Trolle się śmieją.

Król Trolli

(z krzywym uśmiechem)

Nie do końca. Motto ludzi –
„Kochaj siebie”, to jest fajnie,
Ale trolle są mądrzejsi.
Nasze motto – „Bądź swobodnym”.

Dziewczyna w Zieleni

(radośnie)

Bądź swobodnym!

Żadnych więzi, bo odmiany
Potrzebuje czasem każdy.

Petra

(ironicznie)

Przykro mi, ale nie każdy.
Moje motto – „Zostań sobą”,
Przecież wolność to nie szczęście.

Dziewczyna w Zieleni

(wesolo)

Sofistyczka z Ciebie, Petro!

Król Trolli

(zadowolony)

Już od dawna nie bawiłem się
Jak dzisiaj. Możesz zostać
Tu na zawsze. Będziesz spała
Na podłodze.

Petra

(z obrzydzeniem)

Nie, dziękuję.
(patetycznie)
Proszę oddać mi maszynkę
Do pisania, którą pani
Chciała zabić niewolników.

Dziewczyna w Zieleni

(przesłania sobą wyjście)

Nie pozwolę!

Petra

(zabiera torbę u trolli i odpycha Dziewczynę w Zieleni)

Ja nie pytam.

(chce uciec, ale trolle ją powstrzymują)

Król Trolli

(gniewnie)

Kim w ogóle jesteś, dziewczko?
Jak śmiesz sprzeczać się z mą córką!

Dziewczyna w Zieleni

(wściekła)

Weź no schudnij, stara panno!
Ubiór także masz fatalny!
Wyrzuć z głowy romantyczne
Baśnie...

Petra

(figlarnie do Trolli)

Prawda, moi drodzy?

Czyżbym była tak okropna?

Trolle

(zauroczeni)

Skądże, Petro! Jesteś ekstra!

Petra

(zwycięsko, do Dziewczyny w Zieleni)

Widzisz...

Dziewczyna w Zieleni, płacząc, ucieka.

Król Trolli

(troskliwie za nią)

Dziecko!

(groźnie do Trolli, pokazując na Petrę)

Zabić ją! Natychmiast!

(biegnie do córki)

Trolle dostają noże i chcą zabić Petrę.

Petra

(tuląc do siebie torbę, woła do nieba)

Boże Wszechmogący, pomóż!

Dla mej matki szczerych modlitw

I Solweygi, mnie uratuj!

Z góry nadchodzi jaskrawe światło. Słyszy się „Pieśń Solweygi” Edwarda Griega. Przestraszeni Trolle uciekają. Petra odchodzi w prawą kulisę. Kurtyna opada.

Odslona 8/Scena 10. *Podnosi się kurtyna pod śpiew cykad oraz melodię „Śmierć Ose” Edwarda Griega. Chatka Ose i Petry. Noc. W okno zagląda księżyc. Na łóżku pólleży chora Ose. Z lewej kulisy wchodzi Petra. Muzyka powoli zanika.*

Petra

(ostrożnie)

Mamo?

Ose

(laskawie)

Petro!

Bałam się, że nie dożyję!

Chodź tu. Wstać już nie potrafię.

Petra

(podchodzi do matki i siada obok niej na łóżko)

Mamo, jesteś chora?

Ose

(smutnie)

Jestem. To normalne w moim wieku.
Dzięki Bogu, doczekałam się powrotu
Ukochanej mej córeczki,
(tuli do siebie i całuje Petrze ręce)
Całej i nieuszkodzonej.
Ale czuję, już nadchodzi ma godzina...

Petra

(przerażona)

Coś Ty, mamo!
Nie opuścisz mnie tak wcześnie!
Nie zostawisz mnie tu samą!

Ose

(łagodnie)

Jam bezsilna wobec śmierci
Tak jak każdy człowiek.
Córo! Nie zostaniesz nigdy sama,
Masz wiernego przyjaciela,
Który drogę Twą oświeci.

Petra

(z nadzieją)

To Solwejga! Jej modlitwa
Dzisiaj mnie uratowała!
Jak ja mogłam nie uwierzyć
W szczerą uczuć jej, odepchnąć?

Ose

(słabym głosem)

Ona wciąż na Ciebie czeka
I obrazy nie pamięta.

Petra

(przez łzy)

Moja przyjaciółko święta!

Ose

(drżącym głosem)

Zgon już blisko, moje dziecię.
Słuchaj wolę mą ostatnią:
Poproś Kari niech pochowa
Mnie po chrześcijańsku.
Niechaj odda naszą chatkę
Pod przytułek dla biedniejszych,
A przed świtem jeszcze odejź
I nie wracaj do przeszłości.

Petra

(całując ręce Ose)

Jak Ty, mammo, sobie życzysz.

Ose

(ze słabym uśmiechem)

Dałam Ci na imię Petra,
Boś się urodziła w Święto
Piotra Apostoła. Bądźże
Tak oddaną przyjaciółką
Jak Ci każe Twoje imię.

Petra

(placząc)

Będę, mammo!

Petra pomaga Ose położyć się na poduszkę.

Ose

(cicho)

Przebacz, córko, że w Twój talent
Nie wierzyłam... Wiem, że będziesz
Wielka... Żegnaj.

(umiera)

Petra

(siedzi przerażona na łóżku)

Kiedyś, mammo, nas wysławię.

Kurtyna opada.

Przerwa.

Akt II.

Odsłona 9/Scena 11. *Podnosi się kurtyna pod piosenkę „How Are You Doing?” zespołu Aqua. Luksusowy statek. Na podkładzie przy pięknie przystrojonym stole siedzą Petra (rozkoszna trzydziestopięcioletnia kobieta w sukni wieczorowej i klejnotach), **Mr. Cotton**, **Monsieur Ballon**, **Herr von Eberkopf** i **Herr Trumpeterstrole** w garniturach. Oni piją szampan i grają w preferans. Muzyka powoli zanika.*

Mr. Cotton

(uczciwy)

Lady's first.

Petra

(patrząc na swoje karty)

Nie trzeba, darling.
Jestem feministką.

Herr Trumpeterstrole

(porywczo, rzucając karty na stół)

Petro!

Przed Twym pięknem ja pasuję,
Ma bogini skandynawska!

Petra

(ironicznie)

Czyżbyś zawsze był tak szybki?

Monsieur Ballon i Herr von Eberkopf się śmieją.

Herr Trumpeterstrole

(zaskoczony)

Nie rozumiem, o co chodzi.

Petra

(patetycznie)

Mam na myśli że sam Karol
Pozazdrościłby sprytności
I uroku, co masz w sobie.
Jednak nie planuję powrót
Do północy. Jag är ledsen.

Herr Trumpeterstrole wzrusza ramionami.

Mr. Cotton

(spokojnie kładzie karty na stół)

Jesteś, Petro, niemożliwa,
Czasem chamska jak mężczyzna,
Ale przed Twoją mądrością
Lord angielski też pasuje.

Petra

(uczciwie)

Proszę, nie ukrywaj prawdy,
Wszak być możesz tylko księciem!
Lecz nie z mojej jesteś bajki,
Bo nie lubię deszcze. Sorry.

Mr. Cotton kłania się.

Herr von Eberkopf

(uderza pięścią z kartami w stół)

Nie znam dużo słów miłości,
Nie zaśpiewam serenadę,
Ale wierz, za Twoją rękę
Oddałbym swą własną duszę!

Petra

(wesolo)

Miejże litość dla swej duszy,
Zwolenniku pana Goethe!
Kaźda fraulein pewnie zechce
Mieć za męża wojownika
I obrońcę swych piękności.
Ale Petra jest rozrzutna jak
Rosjanka...

Herr von Eberkopf

(salutuje)

Tego dosyć!

Monsieur Ballon

(słodko)

Ma Petrá! Szarmancka panno!
Jestem sługą Twym pokornym,
Ale nie dam się jak tamci.
To Francuzi wymyślili
Preferáns, więc muszę wygrać
I otrzymać we nagrodę
Twoją rękę.

Mr. Cotton, Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole

(wściekli)

Chytry diabeł!

Petra

(uśmiechnięta dotyka krawata Monsieur Ballona w dół, zatrzymując na pasie)
Co to jest?

Mr. Cotton

(zszokowany)

Oh motherfa...ther!

Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole chichoczą.

Monsieur Ballon

(zawstydzony)

Skarbie, co to za pytania?
Przecież... pas!

Petra

(zwycięsko, rzucając karty)
To wtedy wist!

Monsieur Ballon

(przerażony)

O Mon Dieu!

Mr. Cotton, Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole klaszczą.

Petra

(zabiera ze stołu pieniądze i chowa do swojej torby)

Gra zakończona.

Dzięki i hasta la vista.

(wstaje zza stołu)

Herr Trumpeterstrole

(obrażony)

Petro, jesteś milionerką!

Po co kradniesz u nas kasę?

Mr. Cotton

(poważnie)

W Anglii Twoje dramaty

Lubią bardziej niż Szekspira!

Petra

(spokojnie)

Była wiejska dziewczka nie wie,

Jak to jest – za dużo.

Mr. Cotton, Monsieur Ballon

(zszokowani)

Wiejska?!

Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole

(oburzeni)

Dziewka?!

Petra wzrusza ramionami.

Mr. Cotton

(zrozpaczony)

Dła niej porzuciłem

Pippę Middleton!

Monsieur Ballon

(załamany)

Niestety! Alizée już nie zaśpiewa

Dła mnie, bo widziała w prasie

Moje zdjęcie obok tamtej!

Herr von Eberkopf

(groźnie)

Scheiße! Byłem opętany

Przez norweską czarownicę,

I wydałem pięćset euro

Na jej szampan i truskawki!

Herr Trumpeterstrole

(wkurzony)

Zostawiłem w domu Dagny,
Elsę, Fridę i Thorbjörna –
By ożenić się z wieśniarą?

Petra

(rozczarowana)

Ale snoby z tych facetów!
Dzięki, Panie, że zostałam
Starą panną...

Mr. Cotton, Monsieur Ballon

(gniewnie)

Złożmy pozew!

Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole

(ze złością)

Wykończymy ją!

Mr. Cotton, Monsieur Ballon, Herr von Eberkopf i Herr Trumpeterstrole

(rzucają się na Petrę)

Natychmiast!

Petra

(srogo)

Hej, ochrona!

Przybiegają ochroniarze i chwytają cudzoziemców.

Zapomnieli, że są gośćmi
Na mym statku. Nadużyli
Gościnności gospodyni.
Chcieli skrzywdzić mnie,
Więc proszę wyprowadzić ich...
Za burtę.

Ochroniarze wyprowadzają wrzeszczących cudzoziemców precz.

(nerwowo)

Panie kapitanie!

Scena 12. *Wchodzi **Kapitan**, ubrany nienagannie Arab.*

Kapitan

(uczciwie)

Słucham panią.

Petra

(srogo)

Gdzie płyniemy?

Kapitan

(z gotowością)

Do Egiptu, mi kazano.

Petra

(zdecydowanie)

Zmień kierunek.

Chcę do Cypru Północnego.

Kapitan

(zasmucony)

Ale pani, mam rodzinę

W Szarm el-Szejku...

Petra

(stanowczo)

Słuchaj, Ali.

Tylko wysadź mnie na Cyprze,

No a potem płyn do domu,

Za pięć lat sumiennej służby

Ja daruję Ci ten statek.

Kapitan

(szczęśliwy, kłania się)

Maszallá!

Szokrán, hurysó!

(ucieka)

Petra

(wychodzi do przodu)

Cóż, przede mną – Kyrenia,

Serce tureckiego Cypru.

Rządzi miastem tym Anitra,

Córka Rafi-oligarchy,

Miłośnica mych dramatów.

Może, tam odnajdę siebie?

Inszallá, jak mówią Turcy.

Zaczyna grać melodia „Taniec Anitry” Edwarda Griega w obróbce Art Flower. Petra odchodzi w lewą kulisę. Kurtyna opada.

Odłona 10/Scena 13. *Petra, ubrana w „abbaya”, siedzi na poduszkach w domu Anitry. Anitra, tłusta kobieta o kształtach z kręconymi włosami, w stroju arabskiej tancerki, siedzi obok i pali sziszę. Wokół nich tańczą odaliski. Muzyka powoli zanika i odaliski z ukłonem odchodzą.*

Anitra

(wesóło)

Petro, co za maskarada?

Nie jesteśmy w Emiratach!

Zdejmij hidżab, na Allaha!

Petra

(niezadowolona)

Ja widziałam tu facetów.

Anitra

(śmieje się)

To eunuchy! Są bezpieczni.

Czują pociąg do jedzenia

I do piłki nożnej tylko.

Petra

(cynicznie)

U nas tak żonaci mają.

Anitra

(szokowana)

Nie szanują swych małżonek?

Petra

(potrząsa)

Żadnych kobiet nie szanują,

Oprócz Pámeli Andérson.

Anitra

(wkurzona)

Nie słyszałam.

Ale szczęście ma Pámela!

Petra

(spokojnie)

Niespecjalnie.

Od szacunku tak wielkiego

Biedna Pámela dostała

HCV.

Anitra

(chwytając się za głowę)

Alláhu ákbar!

Już rozumiem, po co ślubu

Ty unikasz. Będę również

Feministką! Może książkę

Też napiszę...

Petra

(stanowczo)

Nie pisarką jestem, tylko

Dramaturgiem.

Anitra

(rzuca sziszę i zaczyna jeść rachatlukum)

Bez różnicy.

Petra

(cynicznie)

Jassne.

(po kilku sekundach namysłu)

Słuchaj,

Skoro jesteś mą kumpelą,

Muszę zdradzić tajemnicę

Wielką... Ale tylko Tobie.

Anitra

(z ciekawością)

Ja zabiorę ją do grobu.

Mówże!

Petra

(wstaje i zdejmuje strój, pod którym ma podobny ubiór do tego co ma Anitra)

Ja nie jestem Petrą.

Anitra

(przerazona też wstaje)

Kimże, na Allaha, jesteś?

Petra

(patetycznie)

Jam Chadidża, pierwsza żona

Mahometa.

Anitra

(pada do stóp Petry)

Moja pani!

Przebacz swej pokornej słudze,

Że w łachmanach nie poznałam

Większej od Proroka!

Petra

(stanowczo)

Wstańże!

Anitra podnosi się, patrząc na Petrę z uwielbieniem.

Nie patrz na mnie,

Jak lesbijka. Jestem duchem.

Anitra

(łagodnie)

Wybacz, pani.

Petra

(poważnie)

Z nieba oglądałam życie

Twe, Anitro Abduráchman.

Jesteś dobrą muzułmanką,
A więc... daję Tobie duszę!

Anitra

(skacząc z radości)

Dzięki, pani! Będę miała
Własną duszę, jak faceci!
No a potem będę mogła mieć
Haremy męskie...

Petra się śmieje.

(nieśmiało)

Można?

Petra

(wesoło)

Owszem!
Przecież wiek dwudziesty pierwszy
Mamy.

Anitra

(skromnie)

Mogę więc mieć prośbę?

Petra

(hojnie)

Proszę.

Anitra

(pochlebczo)

Jakbym mogła mieć pierścionek
Z pani ręki...

Petra

(obojętnie zdejmując pierścień i dając Anitrze)

Masz go.

Anitra

(zakładając pierścień)

Dzięki!
Ciągle będę się modliła
Do Allaha za mą pani!

Petra

(spokojnie)

Niepotrzebnie.
Z Nim kumpluje się,
A mieszkam w raju.

Anitra

(łagodnie)

Wtedy...

Gdyby pani tak łaskawa...

Petra

(ironicznie)

Oddać Ci tiarę?

Anitra

(zawstydzona)

Evet.

Petra zdejmuje tiarę, zachwycona Anitra wrywa jej ją z rąk.

Petra

(poważnie)

A ciekawie, co dla Ciebie

Jest ważniejsze – dusza...

Anitra

(zdecydowanie)

Złoto!

(całuje tiarę i zakłada na głowę)

I potęga.

Reszta nie ma dziś znaczenia.

Petra

(przerażono)

A religia?

Anitra

(śmieje się)

To baśnie dla wieśniaków.

Prawda, Petro?

(wyjmuje kindżał i zbliża się do Petry)

Petra

(patrzy na zegarek)

Piąta!

Anitra

(ze złością rzuca kindżał)

Kurde!

(potem pada na kolana i zaczyna się modlić)

As-sálat chajrún min an-naúm!

As-sálat chajrún min an-naúm!

Petra ucieka. Kurtyna opada.

Odsłona 11/Scena 14. *Podnosi się kurtyna pod melodię „Powrót Peera Gynta” Edwarda Griega. Mały statek. Pada deszcz. Petra w szarym płaszczu stoi obok Marynarza, chudego mężczyznę po trzydziestce, palącego fajkę. Muzyka powoli znika.*

Marynarz

(zamyślony)

Nie najlepszy czas na powrót...
Długa droga do Norwegii.

Petra

(spokojnie)

To nieważne, żyć czy umrzeć,
Oby tylko jak najdalej
Z tego kraju próżnych kobiet.

Marynarz

(wpatruje się w nią)

Przypominasz mi osobę
Z mojej wioski...

Petra

(z krzywym uśmiechem)

Ty mi również.

Marynarz

(wkurzony)

Petra Gynt?!

Petra

(śmieje się)

Mas Mon?! O rety!
Ale schudłeś na tych statkach!

Mas Mon

(z dumą)

Teraz jestem kapitanem.

Petra

(ironicznie)

Co nowego? Jak Ingrida?

Mas Mon

(wzrusza ramionami)

Wiesz co, jestem nawet wdzięczny,
Że ukradłaś mi niewiastę.

Petra

(wesóło)

Oj tam, oj tam!

Mas Mon

(oburzony)

Wyciągnąłem dziewczkę z rzeki,
Przestraszona, zimną, mokrą.
Ledwo żyła, a dostałem
Od niej w mordę za zbawienie.

Petra

(ironicznie)

Może była zszokowana?
Przecież pływać nie potrafi.

Mas Mon

(rozczarowany)

Później chciałem ją odwiedzić
Z kwiatem róży i prezentem
Bardzo drogim. I złapałem
Ją z kochankiem.

Petra

(z pogardą)

Żenujące!

Mas Mon

(zasmucony)

Wiesz, co jest najgorsze, Petro?
To był Tomas, mój przyjaciel.

Petra

(wzrusza ramionami)

To rozumiesz, po co jestem
Starą panną i wybrałam
Marzycielską drogę...

Mas Mon

(cynicznie)

Znaczy,
Do tej pory nie masz pracy,
Ani męża, ani dzieci?

Petra

(stanowczo)

Jestem dramaturgiem. Kiedyś
Byłam na okładce Forbes'u.

Mas Mon

(ironicznie)

Ale teraz, moja droga,
Jesteś na przeciętnym statku.
Nikt w Norwegii nie czeka
Na Twój powrót.

Petra
(obojętnie)
I co z tego?

Mas Mon
(z dumą)
Ja w obłokach nie fruwałem,
Nie marzyłem o księżniczce,
Nie pisałem bzdur, a teraz
Mam cholernie dobrą żonę
I wspaniałą trojkę dzieci.
Moja Nora jest lekarzem,
Ciągłe w domu są pieniądze,
Córka ukończyła Oksford,
Syn prowadzi interesy,
A najmłodsze moje dziecko...

Petra
(cynicznie)
Już nie słucha kołysanek
I nie czyta bajek, tylko
Bawi się w bankowe sprawy.

Mas Mon
(zaskoczony)
Skąd Ty wiesz?

Petra
(spokojnie)
Mam intuicję.

Mas Mon
(śmieje się)
Lecz... czy ona Ci pomogła?

Petra
(uprzejmie)
Ale wiele, wiele razy.

Zaczyna się burza. Statek jest targany przez fale.

Mas Mon
(przestraszony trzyma się za sterę)
Matko! Co to zaraz będzie?
Utoniemy..!

Petra
(spokojnie)
Pilnuj siebie.
Dla mnie nie jest to powodem
Do zmartwienia. Ja mam kółko.

(zakłada kółko ratownicze i skacze za burtę)

Do miłego, stary!

Mas Mon

(zszokowany)

Petro! Ja nie mogę zginąć!

Błagam, dla rodziny, oddaj kółko!

Petra

(spokojnie)

Mam przeczucie, Twej rodzinie

Wszystko jedno, gdzie Ty jesteś,

Jak Cię nie ma.

Statek się przewraca, światło gaśnie.

Mas Mon

(głośno)

Petro! Petro!!!

Petra

(zamyślona)

Ty już miałeś swoje w życiu,

Ja z kolei nie za bardzo.

Może w stronach mych ojczystych

Się odnajdę wreszcie... Amen!

Kurtyna opada.

Odslona 12/Scena 15. *Podnosi się kurtyna przy piosence „Tonnes of Attraction” zespołu Vacuum. Nieprzytomna Petra leży na morskim brzegu. Z lewej kulisy wychodzi **Odlewacz Guzików**, młody, elegancko ubrany mężczyzna w okularach ze złocistą wagą w ręku. Z początku ogląda Petrę z szelmowskim uśmiechem, kilka sekund później siada obok niej i zaczyna głaskać po plecach, następnie po pośladkach. Nagle Petra odzyskuje przytomność i uderza Odlewacza Guzików w twarz tak, że waga wypada mu z rąk. Muzyka powoli zanika.*

Petra

(wkurzona)

Czyżby każdy z tych prostaków

Miał obsesję na punkcie

Mego tyłka?

Odlewacz Guzików

(uśmiecha się)

I nie tylko.

Chodzi mi o Twoją duszę.

Petra

(podnosi się i poprawia suknię)
Rzeczywiście. Tylko dusza
Wszystkich Was interesuje.
Weź poszukaj innych chętnych,
A ja śpieszę się do domu.

Odlewacz Guzików

(przesłania jej drogę)
Nie tak szybko, moja droga.
Domu już od dawna nie masz
I nie jesteś miłym gościem
W swej ojczyźnie.

Petra

(spokojnie)
Znam to wszystko doskonale,
Jednak zrobię to co chciałam.

Odlewacz Guzików

(podnosząc wagę z ziemi)
Od cholery
Jesteś, Petro!
Właśnie takich lubię babek.
Ale teraz mam Ci zabrać
Duszę do samego Limba.

Petra

(ironicznie)
Nie do piekła?

Odlewacz Guzików

(poważnie)
Najpierw chciałem.
Egoiści oraz kłamcy
Zasługują na najgorsze,
(słodko)
Ale Twoja śliczna buzia...

Petra

(cynicznie)
Zaraz tutaj zwymiotuję.

Odlewacz Guzików

(grozi jej palcem)
Jak pogardzisz moją łaską,
Nawet urok nie pomoże.
Jestem Hansem Odlewaczem...

Petra

(ironicznie)

I to widać. Jednak Tobie
W niczym ja nie mogę pomóc.
(chce odejść, ale Odlewacz chwytą ją za rękę)
Co?

Odlewacz Guzików

(gniewnie)

Guzików Odlewaczem
Się nazywam. I przeplątam
Takich dumnych marzycielek
Jak guziki w czyścica ogniu.
Po nauczcie tak skutecznej,
Nie sięgają po maszynki
Do pisania, by powstała
Nowa bzdura o miłości...

Petra

(wrywa się i odpycha go)

Skurczybyku, daj mi spokój!
Jakim prawem dramaturdzy
Muszą iść do piekła? Czyżby
Miłość ósmym grzechem
Głównym stała się ostatnio?

Odlewacz Guzików

(cynicznie)

Czy kochałaś kiedykolwiek
Kogokolwiek w swoim życiu?
Zmarłą dzięki Tobie matkę?
Czy Solweję, która czeka
Na Twój powrót niewidoma,
Bo za Tobą wyplakała
Swoje oczy?

Petra

(stanowczo)

Tego dosyć!
Ja szukałam siebie, draniu!

Odlewacz Guzików

(ironicznie)

Nie znalazłaś. Widzisz wagę
W mojej ręce? Jestem sędzią.
Zaraz przyjdzie prokurator,
Przypomnimy Twoje grzechy.

Z lewej strony pojawia się Król Trolli, nędznie ubrany.

Petra

(znudzona)

Tylko jego brakowało!

Król Trolli

(kładzie na lewą szalę wagi małą kulę)

Nie wiem, Petro, czego najpierw

Nauczyłaś się – rozmawiać

Czy kłamać...

Odlewacz Guzików się śmieje.

Petra

(cynicznie)

Więc próbujesz być dowcipnym...

Jakoś Ci to nie wychodzi.

Odlewacz Guzików

(do Króla Trolli)

Proszę, drogi mój kolego,

Kontynuuj, nie traćmy czasu

Na jej baśnie.

Król Trolli

(do Petry)

Wiesz, dlaczego Król od trolli

Chodzi w szmacie?

Petra

(ironicznie)

Pewnie Pana

Córka temu winna?

Król Trolli

(zdesperowany)

Ona.

Uwierzyła w Twoje brednie

O miłości, i uciekła z biednym elfem!

Petra

(wesolo)

Gratuluję.

Od takiego ojca wszyscy

By uciekli.

Król Trolli

(surowo)

Panno Petro,

Drugi grzech na Twojej duszy –

To zły wpływ na innych ludzi.

(Kładzie drugą małą kulkę na lewą szalę wagi)

Petra

(stanowczo)

Przecież to jej wybór, starcze.
Pełnoletnią jest Twa córka.

Król Trolli

(jadowicie)

I nareszcie grzech ostatni,
Ale najważniejszy. Petro,
Czym się różnisz Ty od trolla?

Petra

(obojętnie)

Wiem już, trolle chcą swobody,
A ja wolę zostać sobą.
I zostałam mimo wszystko!

Odlewacz Guzików

(sceptycznie)

Nie zostałam. W każdym kraju,
Gdzie się pojawiałaś, Petro,
Byłaś inną, udawałaś
Innych ludzi,
By uzyskać czyjąś miłość...
A niestety...

Petra

(gniewnie)

Milcz, idioto!
Wcale nie wiesz,
Co to znaczy – być kobietą!

Odlewacz Guzików

(sarkastycznie)

Twoja matka, świeć jej duszy,
I Ingrida, i Anitra...

Król Trolli

(żałamany)

I malutka ma córeczka!

Odlewacz Guzików

(stanowczo)

...i karczmarki to kobiety.
Ale żadna z nich w obłokach
Nigdy w życiu nie fruwała.
Ty straciłaś wszystko, Petro,
Nawet siebie...

(Kładzie trzecią kulkę na lewą szalę wagi)

Król Trolli

(cynicznie)

No nareszcie!
Nikt nie stanie w Twojej obronie,
Nie masz nawet adwokata.

Nagle z jaskrawym promieniem z prawej kulisy pojawia się Solwejga z wielkim sercem w ręku. Petra rzuca się do niej, a Solwejga ją przytula.

Solwejga

(zdecydowanie)

Ja jej adwokatem jestem.

Król Trolli

(przestraszony)

Ja nie zniosę tego światła!
(ucieka)

Odlewacz Guzików

(ironicznie)

Wzruszające.
I co powiesz
Ty w obronie tej kobiety?
Gdzie i kiedy była sobą
Petra Gynt?

Solwejga

(spokojnie)

A przecież zawsze!
W mej miłości była,
W wierze i nadziei.
(kładzie serce na prawą szalę wagi, która staje się cięższa)

Odlewacz Guzików

(gniewnie)

Dziecię światła,
Za co kochasz ją tak bardzo?
Przecież na to zasługuje
Najmniej w świecie.

Solwejga

(stanowczo)

Właśnie za to, że jest sobą,
I czyniła sprawiedliwość
Na tym zakłamanym świecie
Wśród skończonych egoistek
I cynicznych słabeuszy.

Odlewacz Guzików*(cynicznie)*

Chociaż gust Twój jest okropny,
Ciesz się, zwyciężyłaś teraz,
Nie zabiorę Petrze duszy,
Ale kiedy znowu zgrzeszy...

Solwejga*(spokojnie)*

Spadaj, to nie Twoja sprawa.
Jakoś siostry dopilnuję.

Odlewacz Guzików z wagą odchodzi.

Petra*(szczęśliwa)*

O Solwejga, moja siostró,
Przyjaciółko i współpracownico!
Wybacz mi, że opuściłam
Ciebie niegdyś... I dziękuję
Za zbawienie! Teraz będę
Tylko z Tobą, nikt nie zwabi
Twojej Petry ani sławą,
'ni urokiem, ani złotem!

Solwejga*(wesolo)*

Wiem, bo nigdzie Cię nie puszcze!

Petra*(bierze Solwejgę za rękę)*

Mam nadzieję, że widzowie
Również uszanują przyjaźń,
Nie powtórzą moich błędów
Oraz słuszne zrobią wnioski.
Dziękujemy za uwagę!

(obie kłaniają się)

Pod piosenkę „Happy Nation '09” zespołu Ace of Base wychodzą wszyscy aktorzy i kłaniają się. Kurtyna opada.

Łódź 2013